

je našel srečo, zdaj pa se je vrnil bogat mož k svoji edinki, srečen, da jo je našel živo in zdravo.

Naslednjega dne je vzela Anjuta skrinjico in jo nesla k onemu drevesu ob cesti, kjer je nekoč prosila za smrt. Zdelo se ji je, da še nikoli ni bila pomlad tako mila in topla kakor takrat. Lahen jutranji vetrič ji je poljubljal čelo, v ušesih ji je šumelo, kakor da bi čula daljno zvonjenje srebrnih zvonov, ki je postajalo tem slajše, čim bliže je bila usodnemu drevesu. Ko je končno dospela na cilj, je pobožno pokleknila, rekoč:

»Preljuba gospa, vračam ti tvoj zaklad. Prinašam ti z njim iskreno zahvalo vsega svojega srca in vsega svojega življenja.«

Nato je vstala, hoteč oditi, a nenadoma je zaslišala glas: »Odpri skrinjico!«

S tresočo roko je privzdignila pokrovček — skrinjica je bila prazna. (V. Š.)

MANICA KOMANOVA:

Nalogo je prepisal.

Ni bil napačen ta Mihčev Jakec, res ne. Sicer ni bil izmed najboljših učencev, toda za silo je že šlo in ob sklepu šolskega leta se je doslej še vedno srečno »prerinil«. Tudi drugače je bil miren in ubogljiv deček. Pritožbe ni bilo nikoli čezenj, zato sta bila z gospodom učiteljem precej dobra prijatelja.

Na domačo šolsko nalogo ni pozabil nikoli. Pač — samo enkrat — kako bi rekli, napravil jo je, a po nekakem krivem potu. Pa mu je bila hitro kazen za petami. Le čujte!

Neko popoldne po šolskem pouku se je Jakec na privoljenje svoje matere odpravil v bližnji gozd, da nabere lonček borovnic. Ker je bil uren pri tem delu, je bil lonček kaj hitro poln. Že se je zaobrnil proti domu, dobro vedoč, da mora še tisti dan izgotoviti domačo nalogo. Pa je prilika nanesla, da je Jakec mimogrede naletel na svojega očeta, ki je kosil steljo. Pohitel je k njemu in mu ponudil borovnic.

»Če daš meni, kaj boš pa materi nesel,« je smehljaje vprašal oče in obenem že nastavljal klobuk.

»Bom drugih nabral,« je rekel Jakec in stresel v očetov klobuk dobro polovico sladkega sadu.

»Dobro,« je prikimal oče. »Ampak drži se tu v bližini, da te lahko priključim. Greva potem skupaj domov.«

In Jakec je že izginil med borovci...

Res sta šla potem z očetom skupaj proti domu. Bilo je že precej pozno. Tedaj se je Jakec spomnil, da še nima naloge, in kar ustrašil se je. Sicer bi jo bil zvečer že še napravil, toda od očeta kakor tudi od gospoda učitelja je večkrat čul, da luč ni dobra za oči. Poleg tega je bil pa tudi precej truden. Pa je sklenil sam pri sebi:

»Naloga pride na vrsto itak šele jutri popoldne. Jaz pa ostanem jutri čez opoldan v šoli in tedaj prav lahko in v miru vse izgotovim.«

Drugo jutro je Jakec prosil mater, če sme počakati popoldanskega pouka kar v šoli. Ker je bila šola precej oddaljena, mu je mati to večkrat dovolila. Tudi tisti dan ni imela nič proti temu. Stresla je v Jakčevo šolsko torbo nekaj jabolk in dodala še pošten kos črne kruha.

Ko je potem Jakec po dopoldanskem pouku pohrustal sočna jabolka in založil še precejšen brtevcs kruha, se je pripravil k pisanju domače naloge. Bilo je nekaj iz računstva.

Ali tisti dan Jakec kar ni bil razpoložen za delo. Saj se je trudil, a ni šlo. Pa je že v mislih napravil račun, o katerem je bil trdno prepričan, da bo pravi, toda tisti hip ga je zmotilo kričanje součencev doli na vrtu in spet se mu je vse zmedlo. Čas je urno potekal. Jakec je postajal vedno bolj nervozen.

V tej stiski se je nehote ozrl pod klopi, kjer je imel shranjene knjige njegov sosed Peter. Porodila se mu je misel, katere se je v svojem poštem srcu prvi hip ustrašil. A vendar je bila tako vabljiva.

»Ali je res tak greh, če bi samo nekoliko pogledal v njegov zvezek? Samo danes in nikoli več!«

Brž je izvlekel Petrovo torbo, odprl njegov računski zvezek in hitel prepisovati...

Komaj je končal in pospravil Petrove reči spet na svoje mesto, že so jeli prihajati v učilnico dečki. Pričelo se je pravcato žvrgolenje, ki se je stopnjevalo vse dotlej, da je vstopil gospod učitelj.

Ko so posedli, se je takoj pričelo pregledovanje domačih nalog. Gospod učitelj je popravljaj, učil, grajal in semtertje tudi pohvalil, kakor je kdo zaslužil. Prišel je do Jakčeve klopi, vzel in pregledal najprej Petrov zvezek.

»To je pravilno, to pa ni! In to tudi ne! Tu, tu in spet tu ni prav. Torej v celem tri napake. Popravi in bodi bolj pazljiv! — No Jakec, daj še ti!«

S tresočo roko je Jakec pomolil gospodu učitelju zvezek, v svesti si, da je storil nekaj, kar ni bilo prav.

To bi bilo, to pa je napačno! In potem — vidiš ga — prav tiste napake si napravil kakor Peter. Kako pa to?«

Na to vprašanje gospoda učitelja je Jakcu burno zatolklo srce.

»Ha, ha, to ste pravi! Čuješ Jakec! Ali sta se s Petrom domenila, da streljata oba enake kozle?«

Ko bi bil Jakec bolj prevejan, bi se bilo morda še kako prikriilo, toda njegova nepokvarjena nprav se je upirala, da bi nalagal svojega dobrega vzgojitelja. Zaihtel je na glas in s težavo sunil iz sebe:

»Prepisal sem, od Petra — prepisal.«

»Kaj — ti — prepisal? Kako to? Zakaj si to storil?«

In Jakec je skesano povedal vse. Da je bil včeraj z očetom predolgo v gozdu, da danes nikakor ni mogel naloge sam napraviti, da mu je žal in da nikoli več ne bo poskusil kaj podobnega.

Gospod učitelj mu je napravil ostro pridigo. Med drugim je rekel s poudarkom:

»Kar si napravil danes, je neke vrste tatvina, jaz sem te pa doslej vendar imel za poštenega. Kaj bo s teboj?! Mali grehi vodijo v vedno večje grehote. Jakec, pazi se!«

Posebne kazni pa dobri gospod učitelj Jakcu ni naložil. Poznal je dečka in vedel, da je bila to le njegova hipna zmota, za katero je v svojem mehkem srcu že sedaj dovolj kaznovan. Saj je pa tudi skesano in svečano obljubil, da kaj takega ne bo storil nikoli več. Kar pa Jakec obljubi, tudi drži. To pa, to!

JOŽE HRIBAR:

Planinke.

V naših gorah doma v zelenem Spodnjem Štajerju ni planink. Sosedov Jakec pa je trdil, da ve pod vrhom sv. Barbare za skalo, kjer cvete vsako pozno pomlad šopek skalnato sivih zvezdic, in Jakec je že vedel, ker je venomer stikal po skalah okrog stare cerkvice, po kateri se je imenovala tudi visoka gora, na kateri je stala.

Komaj so odzvonili pri fari binkoštni zvonovi, se je Jakec že oziral proti vrhu zelene gore, kamor se odpravita z očetom odslej vsako soboto popoldne, ker je opravljal Jakčev oče pri farni podružnici sv. Barbari vsako poletno nedeljo cerkovniške posle v cerkvi in gostilničarske v nizki planinski bajti pod cerkvijo.

Tudi jaz sem že bil s staršema nekdam tam gori in vsako leto me je mikalo znova. A niti očetu, niti materi ni bilo do romanja na strmo goro in tako sem lahko gledal cerkev sv. Barbare le iz doline.

Neke sobote popoldne pa pride Jakec k meni v drvarnico, kjer sem moral sekati steljo.

»Greš z menoj k sveti Barbari? Boš pomagal nesti! Oče so odšli že zarana, jaz sem pa moral počakati na meso, ki ga vzameva s seboj na goro. Dobiš krono in južino, spala bova pa na senu. Greš?«

Starši so se dali preprositi in pod večer sva jo primahala dvanajstletna junaka po zadnjem klanecu pod cerkev. Vse je bilo lepo in prav ničesar ni bilo, kar bi me bilo moglo odvracati od prijetnega bivanja na gori.

»Pojdi,« je dejal Jakec, ko sva se vračala v nedeljo zjutraj v dolino. »Pojdi, ti pokažem nekaj lepega.«

Prišla sva s poti na ozek ovinek in od tam splezala po skalah, stopinja za stopinjo navzdol, do ostre konice, ki je osamljena molela iz grčavih sten.

»Glej!«

Tik pod nama sem zagledal rožice, ki sem jih doslej videl le na slikah in eno odtrgano v molitveniku svoje sestre.